

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 3To/44/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2116012251
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 07. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Rastislav Kresl
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2116012251.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Rastislava Kresla a sudcov JUDr. Kataríny Stanislavskej a JUDr. Ladislava Révesa, v trestnej veci proti obžalovanému Z. C., nar. XX.XX.XXXX, pre prečin poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 Trestného zákona, o odvolaní okresného prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 05.09.2019 č. k. 9T/93/2016-170, na verejnom zasadnutí konanom dňa 07.07.2020 v Trnave, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie okresného prokurátora **z a m i e t a**.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Trnava č. k. 9T/93/2016-170 zo dňa 05.09.2019 bol obžalovaný Z. C., nar. XX.XX.XXXX v R., trvale bytom N. XXX/XX, N. - N. N., podľa § 285 písm. c/ Trestného poriadku oslobodený spod obžaloby Okresnej prokuratúry Trnava zo dňa 19.12.2016 č. 3Pv/62/16/2207-20 pre prečin kvalifikovaný ako poškodzovanie cudzej veci podľa § 245 ods. 1 Trestného zákona, ktorého sa mal dopustiť tak,

že

dňa 01.01.2016 v čase o 00.50 hod. hádzal kamene z mosta, ktorý sa nachádza nad diaľnicou D1 na kilometri 55,50 v katastri obce Dolné Lovčice do vozidiel idúcich po diaľnici D1 s úmyslom trafiť a poškodiť vozidlá a hodeným kameňom trafil vozidlo Audi Q5, EČ: PN 997CU idúce po diaľnici D1 v smere od Trnavy do Piešťan, pričom poškodil čelné sklo na vozidle a aj ľavý "A" stĺpik, čím spôsobil majiteľovi vozidla S. H., nar. XX.XX.XXXX, bytom S., C. XXXX/X škodu vo výške 761,03 Eur,

pretože nebolo dokázané, že skutok spáchal obžalovaný.

Okresný súd podľa § 288 ods. 3 Trestného poriadku poškodenú spoločnosť Allianz - Slovenská poisťovňa, a.s., IČO: 00 151 700, so sídlom Dostojevského rad 4, Bratislava s uplatneným nárokom na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Okresný súd svoje rozhodnutie odôvodnil v rozsahu č. I. 170-172 spisu.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že na Okresný súd Trnava bola dňa 21.12.2016 podaná obžaloba na obvineného Z. C. pre skutok právne kvalifikovaný ako pre prečin poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 Trestného zákona na skutkovom základe uvedenom v obžalobe.

Okresný súd uviedol, že v trestnom konaní bolo preukázané, že sa stal skutok, ktorý je predmetom obžaloby a tento skutok napĺňa skutkovú podstatu trestného činu poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 Trestného zákona. Predmetom sporu medzi prokurátorom a obžalovaným Z. C. bolo preukázať, že vyššie uvedený skutok kvalifikovaný ako trestný čin spáchal obžalovaný Z. C..

S poukazom na vykonané dokazovanie okresný súd konštatoval, že nebolo bez dôvodných pochybností preukázané, že obžalovaný sa dopustil stíhaného skutku, pravdivosť jeho výpovede z prípravného konania nebola podporená žiadnym z vykonaných dôkazov, a preto okresný súd v zmysle zásady „in dubio pro reo“ rozhodol o oslobodení obžalovaného zo stíhaného skutku, nakoľko nebolo preukázané, že skutok spáchal obžalovaný.

Proti tomuto rozsudku zahlásil prokurátor na hlavnom pojednávaní dňa 05.09.2019 odvolanie (č. I. 168 spisu), ktoré do rozhodnutia odvolacieho súdu aj bližšie písomne odôvodnil (č. I. 175 spisu).

Prokurátor v dôvodoch odvolania uviedol, že napadnutý rozsudok považuje za nezákonný a nesprávny. Vina obžalovaného bola spoľahlivo preukázaná zabezpečenými dôkazmi, okrem iného i vlastnou výpoveďou obžalovaného z prípravného konania. K predmetnému skutku sa podľa názoru prokuratúry obžalovaný v plnom rozsahu priznal a svoje konanie oľutoval. Prokurátor podotýka, že obžalovaný rovnako vypovedal aj pred vznesením obvinenia a to dňa 29.02.2016, teda iba niekoľko mesiacov po spáchaní daného skutku, kedy si skutkové okolnosti prípadu najlepšie pamätal. Až následne v priebehu hlavného pojednávania obžalovaný diametrálne menil svoju výpoveď tým spôsobom, že poprel spáchanie predmetného skutku. Poukazuje na postup okresného súdu, ktorý odmietol vykonať dôkaz - výsluch svedka Z. N., pričom sa s takýmto záverom nestotožňuje, nakoľko ak mal okresný súd pochybnosti o vierohodnosti podanej výpovede obžalovaného v prípravnom konaní, mal vyhovieť návrhu prokurátora na doplnenie dokazovania a vypočuť svedka Z. N..

Na základe uvedeného prokurátor navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vrátil vec súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Krajský súd vo veci vykonal verejné zasadnutie dňa 07.07.2020 za prítomnosti zástupcu Krajskej prokuratúry a obhajkyne obžalovaného. Obžalovaný Z. C. požiadal o vykonanie verejného zasadnutia v jeho neprítomnosti. Na to senát odvolacieho súdu vyhlásil uznesenie o tom, že verejné zasadnutie sa vykoná v neprítomnosti obžalovaného a poškodených strán.

Odvolací súd oboznámil zúčastnených s napadnutým rozsudkom okresného súdu, odvolaním okresného prokurátora ako aj podstatným obsahom spisu. Zástupca Krajskej prokuratúry Trnava zotrval na písomných dôvodoch odvolania. Obhajkyňa obžalovaného uviedla, že rozsudok súdu prvého stupňa považuje za správny a zákonný a preto navrhla, aby odvolací súd zamietol odvolanie prokurátora ako nedôvodné.

V zmysle ustanovenia § 317 ods. 1 Trestného poriadku, ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 Trestného poriadku, alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3 Trestného poriadku, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého výroku, event. napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie ako i správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

Po splnení prieskumnej povinnosti v rozsahu § 317 Trestného poriadku odvolací súd zistil, že odvolanie okresného prokurátora nie je dôvodné.

Odvolací súd konštatuje, že okresný súd v záujme náležitého zistenia skutkového stavu veci vykonal všetky dôkazy, ktoré mal k dispozícii, a to pri uplatnení všetkých základných zásad, ktoré trestný proces upravujú. Vo vzťahu k napadnutým výrokom, ktorými obžalovaných spod obžaloby okresného prokurátora v oboch bodoch oslobodil jasne, zrozumiteľne a presvedčivo vysvetlil, ktoré skutočnosti považoval za dokázané, o ktoré skutočnosti svoje tvrdenia oprel a akými úvahami sa spravoval. Záverečný názor okresného súdu je aj podľa názoru odvolacieho súdu zákonný a spravodlivý. Pokiaľ ide o odôvodnenie rozsudku, tento zodpovedá zákonným požiadavkám vyplývajúcim z ust. § 168 Trestného poriadku, odôvodnenie a precíznosť jeho vypracovania je na vysokej úrovni, odvolací súd sa bez najmenších výhrad s týmto odôvodnením stotožňuje a v plnej miere naň odkazuje. Na skonštatovanie správnosti odvolací súd uvádza nasledovné:

Podľa § 2 ods. 10 Trestného poriadku, orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. Orgány činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie.

Podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku, orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Jediným všeobecným pravidlom určujúcim rozsah dokazovania je zásada vyjadrená vo vyššie citovanom ustanovení podľa § 2 ods. 10 Trestného poriadku, ktorej orgány postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, a to v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie. Zásada náležitého zistenia skutkového stavu veci je nevyhnutným a základným predpokladom pre spravodlivé rozhodnutie. Primárnym cieľom tejto zásady je umožniť súdu spravodlivé rozhodnutie. Súvisí to s predmetom trestného konania a jeho účelom, ktorým je náležité zistenie trestných činov, spravodlivé potrestanie páchatel'ov a uskutočnenie spravodlivého procesu. (citované z uznesenia Najvyššieho súdu sp. zn. 1To/7/2012 z 30. januára 2013).

Ak vykonané dôkazy pred súdom nebudú postačovať na bezpečné preukázanie, že skutok ktorý sa kladie obžalovanému za vinu sa stal, tento skutok naozaj spáchal obžalovaný pričom nebude možné vykonať iné dôkazy s cieľom vyvrátiť dôvodné pochybnosti, bude tak nevyhnutné obžalovaného oslobodiť spod obžaloby, tak ako to bolo i v tu prejednávanvej veci, a to všetko pri rešpektovaní zásady „in dubio pro reo“, t.j. v pochybnostiach v prospech obžalovaného.

Na preukázanie toho, či sa skutok pre ktorý bola osoba obžalovaná stal, ako i na preukázanie viny obžalovaného musí súhrn priamych i nepriamych dôkazov tvoriť logickú, ničím nenarušenú sústavu navzájom sa dopĺňujúcich dôkazov a skutočností, ktoré vo svojom celku nielen spoľahlivo preukazujú všetky okolnosti žalovaného skutku, t.j. či sa skutok stal, či z jeho spáchania obžalovaného spoľahlivo usvedčujú a súčasne vylučujú možnosť akéhokoľvek iného právneho záveru. Výrok o vine môže byť založený len na takých dôkazoch, ktoré celkom vylučujú pochybnosť, že skutok, ktorý je predmetom trestného stíhania sa stal. To platí obzvlášť vtedy, keď v prejednávanom prípade existujú dve skupiny dôkazov, ktoré si navzájom odporujú, pričom rozhodnutie musí oprieť o vierohodnosť jednej alebo druhej skupiny dôkazov.

Odvolací súd konštatuje, že v prejednávanvej veci boli v prípravnom konaní zadovážené a na hlavnom pojednávaní okresným súdom vykonané viaceré dôkazy. Na hlavnom pojednávaní okresný súd vypočul obžalovaného Z. C., poškodeného S. H. a rovnako k veci vypočul viacero svedkov. Na jednej strane vystupoval ako hlavný dôkaz výpoveď obžalovaného z prípravného konania (č. l. 32 - 34), v ktorej sa obžalovaný priznal k spáchaniu skutku uvedeného v obžalobe, pričom uviedol, že v mesiacoch december 2015 až január 2016 chodil s kamarátmi R. Q. a B. C. na most nad diaľnicou D1 hádzať kamene do motorových vozidiel. Naopak na strane druhej obžalovaný vo svojej výpovedi na hlavnom pojednávaní (č. l. 140 - 141) poprel, že by sa v rozhodnom čase nahádzal na mieste spáchania skutku, pretože na Silvestra musí byť vždy o 00.00 hod. doma s rodičmi na prípitok, čo dodržal aj dňa 31.12.2015. Vrátil sa domov od kamaráta na motorovom vozidle, vypil si s rodičmi, ktorí by mu po požití alkoholu už auto viesť nedovolili. Pripustil, že po uvedenom skutku chodil na aute s kamarátmi na predmetný most, kde si zapálili a spoločne hádzali kamene na idúce autá, no dňa 01.01.2016 tomu tak nebolo. Vzniknutý rozpor obžalovaný vysvetlil tým, že si pamätal, že spoločne s R. Q. a B. C. boli na moste hádzať kamene ešte jeden krát, no nepamätal si, kedy presne. Policajt mu hovoril, aby sa priznal, podpisoval veľa papierov, no zotrval na tom, že dňa 01.01.2016 na moste nebol. Priamy svedok Z. H. a poškodený S. H., ako nepriamy svedok, sa k totožnosti páchatel'a nevedeli vyjadriť, uviedli len, že na moste sa v rozhodnom čase nachádzalo viac osôb. Uvedené skutočnosti minimálne spochybňujú, že obžalovaný sa po ceste domov dopustil stíhaného skutku.

V prejednávanom prípade tak nebol produkovaný žiaden dôkaz, ktorý by nepochybne umožňoval záver, že obžalovaný spáchal skutok uvedený v obžalobe, nakoľko ani jeden zo svedkov, ktorí vypovedali na hlavnom pojednávaní, nepotvrdil, aby obžalovaný svojim konaním mal naplniť skutkovú podstatu

trestného činu kladeného mu za vinu v obžalobe. Za danej situácie, pri absencii iných dôkazov správne okresný súd nemohol bez pochybnosti ustáliť trestnú zodpovednosť obžalovaného a teda aplikoval zásadu v pochybnostiach v prospech obžalovaného.

Krajský súd po oboznámení sa s odvolaním napadnutým rozhodnutím, ako aj obsahom predloženého spisu konštatuje, že súd prvého stupňa na hlavnom pojednávaní vykonal celé do úvahy prichádzajúce dokazovanie, týkajúce sa skutku uvedeného v obžalobe prokurátora a boli vykonané dôkazy v rozsahu potrebnom na zistenie a ustálenie skutkového stavu veci a to zákonným spôsobom. Z takto procesne zabezpečených dôkazov následne okresný súd vyvodil skutkové okolnosti tak, ako sú uvedené vo výroku napadnutého rozsudku, pričom tieto dôkazy majú oporu vo výsledkoch dokazovania a prvostupňový súd vyhodnotil dôkazy v súlade so zásadou uvedenou v § 2 ods. 12 Trestného poriadku. Krajský súd preto považuje tieto skutkové zistenia za správne a s nimi sa stotožňuje a keďže okresný súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia podrobne s jednotlivými dôkazmi, z ktorých pri zisťovaní skutkového stavu vychádzal, vysporiadal, odvolací súd na toto rozhodnutie súdu prvého stupňa v celom rozsahu odkazuje.

S poukazom na dokazovanie vykonané pred súdom prvého stupňa sa odvolací súd stotožňuje so záverom súdu prvého stupňa, že výsledky vykonaného dokazovania jednoznačne nepreukázali, že by skutok uvedený v obžalobe spáchal obžalovaný a preto odvolací súd považuje rozhodnutie súdu prvého stupňa o oslobodení obžalovaného spod obžaloby podľa § 285 písm. c/ Trestného poriadku za správne a zákonné.

Vo všeobecnosti možno konštatovať, že výrok o vine sa môže zakladať len na takých dôkazoch, ktoré celkom vylučujú pochybnosť, či sa stal skutok, ktorý je predmetom trestného stíhania. Všetky okolnosti dôležité pre rozhodnutie musia byť spoľahlivo preukázané v súlade so skutočnosťou tak, aby nevzbudzovali žiadnu pochybnosť. Zistením skutočného stavu veci teda nie je len zistenie stupňa pravdepodobnosti dokazovanej okolnosti, keď výsledky dokazovania síce pripúšťajú možnosť záveru, že dokazovaná okolnosť môže existovať, avšak na druhej strane nevylučujú možnosť iného záveru. (Rt-40/1969)

V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na závery vyslovené v uznesení Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3To/11/2014, z ktorých vyplýva, že „Odvolací súd nemôže napadnutý rozsudok zrušiť len preto, že prokurátor na základe svojho presvedčenia poukazuje na možnosť hodnotenia tých istých dôkazov s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom. Aj keby prichádzalo do úvahy viac výkladov na základe vykonaných dôkazov, nie je možné urobiť záver, ktorý najviac zaťažuje obžalovaného, a to práve s ohľadom na princíp prezumpcie neviny, ktorý vyžaduje, aby to bol práve štát, ktorý nesie konkrétne dôkazné bremeno a tam, kde sú akékoľvek (či i len najmenšie) pochybnosti, musia byť vyložené v prospech obžalovaného.“

Vzhľadom na vyššie uvedenú argumentáciu, odvolací súd zhodne so závermi okresného súdu prezentovanými v napadnutom rozsudku uzatvára, že za takejto dôkaznej situácie (tzv. dôkaznej núdze) nebolo možné uznať obžalovaného vinným na skutkovom základe obžaloby. Okresnému súdu a následne ani odvolaciemu súdu neboli predložené také jednoznačné dôkazy, z ktorých by bolo možné vyvodiť, že skutok v zmysle obžaloby spáchal obžalovaný. Vzhľadom na to, že obžaloba nepredložila súdu dostatok nespochybniteľných dôkazov, ktoré by bez najmenších pochybností dokázali, že sa uvedeného skutku dopustil obžalovaný, odôvodneným bol postup okresného súdu, ktorým obžalovaného spod obžaloby oslobodil. Okresný súd tiež správne odkázal poškodenú s uplatneným nárokom na náhradu škody na civilný proces.

Zároveň námietka prokurátora o odmietnutí vykonať dôkaz výsluchom svedka Z. N. - povereného príslušníka PZ, je podľa názoru odvolacieho súdu neopodstatnená, nakoľko ako konštatoval okresný súd výsluch k samotnému priebehu úkonu nemá pre súd žiadnu relevanciu, nakoľko súd nekonštatoval, že by poverený príslušník PZ postupoval pri realizácii výsluchu obžalovaného v rozpore so zákonom.

Keďže obžalovaný uviedol, že na moste bol viackrát s kamarátmi hádzať kamene na idúce autá, (i keď po vykonanom dokazovaní nebolo možné jednoznačne ustáliť, či sa v inkriminovaný deň 01.01.2016 obžalovaný nachádzal na mieste činu a či práve jeho hodený kameň zasiahol auto poškodeného), dáva odvolací súd obžalovanému do pozornosti a zdôrazňuje, že obžalovaný si musí byť vedomý závažnosti svojho konania a následkov z neho plynúcich nielen voči nemu, voči svojej rodine, ale predovšetkým

voči poškodeným, aby sa už v budúcnosti nedopustil nielen takéhoto druhu konania ale predovšetkým akéhokoľvek iného protiprávneho konania. Keďže ide o mladého človeka, odvolací súd je zároveň toho názoru, že aj samotné trestné stíhanie a prejednanie veci pred súdom malo na obžalovaného pozitívny vplyv a dostatočný prevýchovný efekt, aby sa v budúcnosti takéhoto konania vyvaroval.

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd odvolanie prokurátora podľa § 319 Trestného poriadku zamietol ako nedôvodné.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu riadny opravný prostriedok nie je prípustný.